ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

«ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΣΘΕ»

(Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως)

Ἱερὰ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2010

«ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΣΘΕ»

(Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως)

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Μεταμόρφωση

Σειρά:
«Χριστολογικά» ἀριθμ. 26

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-38-5

Ἐκδοτική Παραγωγή
Ἐπταλόφος
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀριστοτέλους 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7512, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7035
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

«ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΣΘΕ»

(Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως)

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

«Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον» (Πρὸς Ῥωμαίους ιβ΄ 2).

Ἡ ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπενθυμίζει στοὺς πιστοὺς τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν πνευματικὴ μεταμόρφωσή τους κατὰ τὴν προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου *«μεταμορφοῦσθαι»* ποὺ βρίσκεται στὸν ἀντίποδα τῆς ἄλλης προτροπῆς του *«μὴ συσχηματίζεσθε»*.

1. Πηγὴ τῆς Μεταμορφώσεως.

Τὸ πρῶτο θέμα ποὺ τίθεται στὸν ἄνθρωπο εἶναι νὰ προσδιορίσει τὴν πηγὴ τῆς μεταμορφώσεώς του. Κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς ἁγίας Γραφῆς εἶναι μία. Συγκεκριμένα εἶναι ἕνα Πρόσωπο.

Ὁ θεόπνευστος προφήτης Δαυὶδ στὸν 35ο λε΄ (λστ΄) Ψαλμὸ στ. 7 βεβαιώνει καὶ ὁμολογεῖ στὸν Θεό *«ὅτι παρά σοι πηγὴ ζωῆς»*. Ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἄρα εἶναι καὶ πηγὴ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐπίσης βεβαιώνει, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς προσφέρει δωρεὰν πάντα τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὴ θεία δύναμή Του, ἀναγκαῖα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν εὐσέβειά μας.

«Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν δεδωρημένης διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς διὰ δόξης καὶ ἀρετῆς» (Β΄ Πέτρου α΄ 3).

Δηλαδή: *«Ἡ θεία δύναμή Του μᾶς δώρισε ὅλα ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴ ζωή μας καὶ γιὰ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴ βαθιὰ γνώση Ἐκείνου ποὺ μᾶς κάλεσε μὲ τὴ δόξα Του καὶ τὰ θαυμαστά Του ἔργα»*.

Ἡ θεία δύναμη μᾶς ἐχάρισε τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν εὐσέβεια.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴν προτροπή του *«ἐστὲ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι»* (Πρὸς Κολοσσαεῖς β΄ 10) πληροφορεῖ ἐπίσης τοὺς πιστούς, ὅτι ἡ θεία δύναμη μᾶς χαρίζει τὰ πάντα καὶ συνεπῶς εἴμαστε πλήρεις, ὅταν εἴμαστε ἑνωμένοι μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Γι' αὐτὴ τὴ μεγάλη δωρεὰ ὁ Δαβὶδ εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ ἐξομολογούμενος:

«Ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν ἐξ ἐναντίας τῶν θλιβόντων με ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει μὲ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ εἰς μακρότητα ἡμερῶν» (Ψαλμοῦ κβ΄ (κγ΄) 22,5).

Δηλαδή: *«Τραπέζι μπρός μου ἑτοιμάζεις ἀντίκρυ στοὺς ἐχθρούς μου· μυρώνεις τὸ κεφάλι μου μὲ λάδι, καὶ ξεχειλίζει τὸ ποτήρι μου. Ναί, ἡ καλοσύνη κι ἡ ἀγάπη Σου θά 'ναι μαζί μου ὅλες τὶς μέρες τῆς ζωῆς μου· καὶ στοῦ Κυρίου θὰ κατοικῶ τὸν οἶκο γιὰ πάντα».*

Ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφὴ προκύπτει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι:

α) Ἡ πηγὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο Αὐτὸς μᾶς ἐζωοποίησε.

«Ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι» (Πρὸς Ἐφεσίους β΄ 5).

Δηλαδή: *«Κι ἐνῶ ἤμασταν πνευματικὰ νεκροὶ ἐξαιτίας τῶν παραπτωμάτων μας, μᾶς ξανάδωσε ζωὴ μαζὶ μὲ τὸν Χριστό. Μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ἔχετε σωθεῖ».*

β) Ἡ πηγὴ τῆς πνευματικῆς δυνάμεώς μας, ἀφοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασή Του μᾶς ἔστειλε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴν δύναμη τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἶπε στοὺς Ἀποστόλους:

«Λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἔν τε Ἰερουσαλὴμ καὶ

ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξεων α΄ 8).

Δηλαδή: *«Θὰ λάβετε ὅμως δύναμη ὅταν θὰ ’ρθεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σ’ ἐσᾶς, καὶ θὰ γίνετε μάρτυρες δικοί μου, στὴν Ἱερουσαλήμ, σὲ ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ στὴν Σαμάρεια καὶ ὣς τὰ πέρατα τῆς γῆς».*

γ) Ἡ πηγὴ τῆς πνευματικῆς διατροφῆς μας, ἀφοῦ Αὐτὸς μᾶς τρέφει μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, μὲ πάντα λόγο ἐξερχόμενον διὰ στόματος Θεοῦ κατὰ τὴ διδασκαλία Του:

«Οὐκ ἐπ’ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» (Λουκᾶ δ΄ 4).

Δηλαδή: *«Ὁ ἄνθρωπος δὲν ζεῖ μόνο μὲ ψωμί, ἀλλὰ μὲ κάθε λόγο ποὺ βγαίνει ἀπ’ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ».*

δ) Ἡ πηγὴ τῆς πνευματικῆς χαρᾶς μας, ἀφοῦ ἐν Κυρίῳ χαιρόμαστε κατὰ τὴν ἀποστολικὴ προτροπή:

«Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε». (Πρὸς Φιλιππησίους δ΄ 4).

Δηλαδή: *«Νὰ χαίρεστε πάντοτε μὲ τὴ χαρὰ ποὺ δίνει ἡ κοινωνία μὲ τὸν Κύριο. Θὰ τὸ πῶ καὶ πάλι: νὰ χαίρεστε».*

ε) Ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τοῦ πνευματικοῦ ἐκδιψασμοῦ μας, ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖο ὅποιος πίνει δὲν θὰ διψεῖ.

Ὁ Κύριος ἐπεσήμανε γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ στὴν Σαμαρείτιδα:

«Ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάννου δ΄ 14).

Δηλαδή: *«Ὅποιος ὅμως πιεῖ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ δὲν θὰ διψάσει ποτέ, ἀλλὰ τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω θὰ γίνει μέσα του μιὰ πηγὴ ποὺ θ' ἀναβλύζει νερὸ ζωῆς αἰώνιας».*

στ) Ἡ πηγὴ τῆς πνευματικῆς προσδοκίας μας, αὐτῆς ποὺ ἔχουν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη.

«Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν. διὰ τοῦτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν. Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὔπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα· οἴδαμεν δὲ ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὀψόμεθα αὐτὸν καθώς ἐστι. καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ ἁγνίζει ἑαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἁγνός ἐστι» (Α΄ Ἰωάννου γ΄ 1-3).

Δηλαδή: *«Κοιτάξτε μὲ πόση ἀγάπη μᾶς ἀγάπησε ὁ Πατέρας! Ἡ ἀγάπη του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ ὀνομασθοῦμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος δὲν μᾶς καταλαβαίνει, γιατὶ δὲν γνωρίζει τὸν Θεὸ Πατέρα. Ἀγαπητοί μου, τώρα εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Τί πρόκειται νὰ γίνουμε στὸ μέλλον δὲν ἔχει ἀκόμη φανερωθεῖ. Ξέρουμε ὅμως πὼς ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθεῖ στὴ δευτέρα παρουσία Του, θὰ γίνουμε ὅμοιοι μ' Αὐτόν, γιατὶ θὰ τὸν δοῦμε ὅπως πραγματικὰ εἶναι. Ὅποιος, λοιπόν,*

μ' ἐμπιστοσύνη στὸν Χριστὸ ἔχει αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἔχοντας ὡς πρότυπο τὴν καθαρότητα ἐκείνου».

2. Ἡ ἀναγκαιότητα τῆς μεταμορφώσεως.

Οἱ λόγοι τῆς πνευματικῆς μεταμορφώσεώς μας εἶναι δύο:

α) Πρῶτος λόγος ἡ ἁμαρτία

Ἡ ἁμαρτία στέρησε ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως διατυπώθηκε ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο:

«Πάντες γὰρ ἥμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» (Πρὸς Ῥωμαίους γ΄ 23).

Δηλαδή: *«Γιατὶ ὅλοι ἔχουν ἁμαρτήσει καὶ βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ».*

Τὴν τραγικότητα τῆς πτώσεως περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὡς ἑξῆς:

«Οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ εἷς, οὐκ ἔστιν ὁ συνιῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν· πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός. τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν· ὧν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει· ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα, σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν. οὐκ ἔστι

φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν» (Πρὸς Ῥωμαίους γ΄ 10-18).

Δηλαδή: *«Δὲν ὑπάρχει δίκαιος ἄνθρωπος, οὔτε ἕνας. Δὲν ὑπάρχει κανένας μὲ σύνεση. Δὲν ὑπάρχει κανένας ποὺ νὰ ἀναζητεῖ τὸν Θεό. Ὅλοι ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸν Θεό, ὅλοι ἐξαχρειώθηκαν. Κανένας, μὰ κανένας δὲν κάνει τὸ καλό. Τὸ λαρύγγι τους εἶναι σὰν τάφος ἀνοιχτός, ἀπ᾽ τὴ γλώσσα τους βγαίνει μόνο ψέμα, τὰ χείλη τους κρύβουν φαρμάκι ὀχιᾶς. Τὸ στόμα τους εἶναι γεμάτο ἀπὸ πικρόχολες κατάρες. Τρέχουν γρήγορα τὰ πόδια τους ὅταν εἶναι γιὰ φόνο, συντρίμμια καὶ καταστροφὲς ἀφήνουν στὸ διάβα τους. Κι οὔτε κἄν ξέρουν τί θὰ πεῖ εἰρήνη. Ζοῦν χωρὶς φόβο Θεοῦ».*

Σ᾽ αὐτὴ τὴν κατάσταση ἔφερε τὸ ἀνθρώπινο γένος ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ πονηρία, ὅπως περιγράφεται ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

«Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλμὸς 48 (μη΄) 13).

Δηλαδή: *«Ὁ ἄνθρωπος ἐνῶ εἶναι τιμημένος ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀναμείχθηκε μὲ τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀνοήτων κτηνῶν καὶ ἔμοιασε μ᾽ αὐτά».*

Ἡ ἁμαρτία, ποὺ ἔχει πολλὲς μορφὲς καὶ ἐκδηλώνεται μὲ διάφορους τρόπους, δηλαδὴ τὰ πάθη, καταστρέφει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ εἶναι ἡ φοβερὴ ὑπαρξιακὴ ἀσθένεια ποὺ τελικὰ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο τόσο στὸ σωματικὸ θάνατο ποὺ εἶναι ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ὅσο καὶ τὸν ψυχικὸ θά-

νατο ποὺ εἶναι ὁ αἰώνιος χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν Θεό, ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Μὲ τὴ μεταμόρφωση ἐπανέρχεται ὁ ἄνθρωπος στὸ πρωτόκτιστο κάλλος τῆς μορφῆς του, ποὺ ἦταν ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν «δυσείδεια», δυσμορφία τῆς ἁμαρτίας.

β) Δεύτερος λόγος ἡ μαρτυρία

Ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ μεταμορφωθοῦν ὅλοι οἱ πιστοί. Αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσή τους θὰ πληροφορήσει τὸ περιβάλλον τους γιὰ τὴν ἕνωσή τους μὲ τὸν Θεό, ὅπως συνέβη:

α΄. Μὲ τὸν Μωϋσῆ:

«Ὡς δὲ κατέβαινε Μωϋσῆς ἐκ τοῦ ὄρους καὶ αἱ δύο πλάκες ἐπὶ τῶν χειρῶν Μωϋσῆ καταβαίνοντες δὲ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὄρους, Μωϋσῆς οὐκ ἤδει ὅτι δεδόξασται ἡ ὄψις τοῦ χρώματος, τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐν τῷ λαλεῖν αὐτὸν αὐτῷ. Καὶ εἶδεν Ἀαρὼν καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι Ἰσραὴλ τὸν Μωϋσῆν καὶ ἦν δεδοξασμένη ἡ ὄψις τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἐφοβήθησαν ἐγγίσαι αὐτῷ» (Ἐξόδου λδ΄ 29-30).

Δηλαδή: *«Ὅταν ὁ Μωϋσῆς κατέβαινε ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ οἱ δύο πλάκες τοῦ νόμου ἦταν στὰ χέρια του, δὲν ἤξερε ὅτι τὸ δέρμα τοῦ προσώπου του εἶχε γίνει λαμπερὸ ὅση ὥρα μιλοῦσε μὲ τὸν Θεό, καὶ ἀκτινοβολοῦσε. Ὁ Ἀαρὼν καὶ ὅλος ὁ λαὸς κοίταξαν τὸν Μωϋσῆ, καὶ εἶδαν ὅτι τὸ δέρμα τοῦ προσώπου του ἔλαμπε· γι' αὐτὸ φοβόντουσαν νὰ τὸν πλησιάσουν».*

β΄. Μὲ τοὺς Ἀποστόλους, ἀπὸ τὴν παρρησία τῶν ὁποίων οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων *«ἐπεγίνωσκον τε αὐτοὺς ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν»* (Πράξεων δ΄ 13).

Σύμφωνα μ' αὐτὰ ὅταν ἀποκτοῦμε τὶς ἀρετὲς ἑνωνόμαστε μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἡ ἕνωσή μας μὲ τὸν Θεὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν συμπεριφορά μας, ποὺ εἶναι συνεπὴς στὴν εὐαγγελικὴ διδασκαλία, τὶς ἐντολὲς καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ἀνάγκη ἑπομένως νὰ ἔχουμε μεταμορφωμένη καὶ συνεχῶς ἀνανεούμενη πνευματικὴ ζωὴ γιὰ νὰ δίνουμε τὴν μαρτυρία τῆς θαυμαστῆς κατὰ Θεὸν ἀλλοιώσεως στὴν οἰκογένεια μας, στὸ περιβάλλον μας, στὴν ἐργασία μας, στὴν κοινωνία ποὺ ζοῦμε.

3. Ὁ τρόπος τῆς μεταμορφώσεως.

Πῶς θὰ μεταμορφωθοῦμε; Ἰδού:

α) Γκρεμίζοντας στὴ ζωή μας ὅλα τὰ μάταια καὶ εὐτελῆ ἀνθρώπινα πρότυπα τὰ ὁποῖα στηλίτευσε ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

«Αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες καὶ συγκρίνοντες ἑαυτοὺς ἑαυτοῖς οὐ συνιοῦσιν». (Πρὸς Κορινθίους Β΄ ι΄ 12).

Δηλαδή: *«Αὐτοὶ ὅμως, ὅταν παίρνουν ὡς κριτήριο καὶ μέτρο συγκρίσεως τοῦ ἑαυτοῦ τους τὸν ἴδιο τους τὸν ἑαυτό, εἶναι ἀνόητοι».*

Μοναδικὸ ἀρχέτυπο τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς εἶναι πρότυπο καὶ κριτήριο τῆς ζωῆς μας. Οἱ πιστοὶ ζοῦν κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο *«ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν»* (Πρὸς Ἑβραίους ιβ΄ 2).

Τὰ δικά μας πρότυπα ἀκόμη εἶναι *«τὸ περικείμενον νέφος μαρτύρων»* (Πρὸς Ἑβραίους ιβ΄ 1).

Αὐτὸ τὸ νέφος εἶναι τὸ ἔμψυχο εὐαγγέλιο, ποὺ ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ πρότυπο τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐφικτό.

β) Γνωρίζοντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μάθε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς. *«Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἁγιασμὸς ἡμῶν»* (Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄ δ΄ 3).

Εἶναι σημαντικὸ νὰ συνειδητοποιήσουμε αὐτὸ ποὺ ζητεῖ ἀπὸ ὅλους μας ὁ Θεός, δηλαδὴ ὅτι ζητεῖ τὸν ἁγιασμό μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεταμόρφωσή μας.

γ) Ζητώντας ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ θερμὴ προσευχὴ τὴ *«δύναμι τοῦ Ὑψίστου»* (Λουκᾶ α΄ 35).

Ἡ πνευματικὴ μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἑνὸς προσωπικοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποτέλεσμα τῆς συμμετοχῆς τοῦ ἀνθρώπου στὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ἁγίων μυστηρίων. Αὐτὴ τὴν πνευματικὴ διαδικασία περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὡς ἑξῆς:

«Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ᾽ εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν» (Πρὸς Κολοσσαεῖς γ΄ 9-10).

Δηλαδή: *«Μὴ λέτε ψέματα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ἀφοῦ πλέον βγάλατε ἀπὸ πάνω σας τὸν παλιὸ ἁμαρτωλὸ ἑαυτό σας μὲ τὶς συνήθειές του, καὶ ἔχετε ντυθεῖ τὸν καινούριο ἄνθρωπο, ποὺ ἀνανεώνεται συνεχῶς σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ του, ὥστε μὲ τὴ νέα ζωή του νὰ φτάσει στὴν τέλεια γνώση τοῦ Θεοῦ».*

Ἡ πνευματικὴ μεταμόρφωση εἶναι συνεχὴς ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγο:

«Ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος» (Πρὸς Κορινθίους Β΄ γ΄ 18).

Δηλαδή: *«Ὅλοι, ἐμεῖς, λοιπόν, χωρὶς κάλυμμα στὸ πρόσωπο, κοιτάζουμε σὰν σὲ καθρέφτη τὴ λαμπρότητα τοῦ Κυρίου καὶ μεταμορφωνόμαστε σ᾽ αὐτὴ τὴ λαμπρὴ εἰκόνα του· μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Κυρίου, ποὺ εἶναι τὸ Πνεῦμα, βαδίζουμε ἀπὸ δόξα σὲ δόξα».*

4. Ἡ μαρτυρία τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἡ μεταμορφωμένη ζωὴ γίνεται ἀποστομωτικὴ μαρτυρία στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, ὅπως στὴν περίπτωση τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Θορυβημένο τὸ θρησκευτικὸ κατεστημένο ἀπὸ τὴ δράση τῶν Ἀποστόλων συνῆλθε μὲ σκοπὸ νὰ καταδιώξει τοὺς Ἀποστόλους χωρὶς νὰ μπορέσει νὰ βγάλει ἀπόφαση.

Γράφει χαρακτηριστικῶς ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων:

«Θεωροῦντες δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παρρησίαν καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον, ἐπεγίνωσκόν τε αὐτοὺς ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν» (Πράξεων δ΄ 13-14).

Δηλαδή: *«Ὅταν εἶδαν τὸ θάρρος τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἰωάννη καὶ ξέροντας ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀγράμματοι καὶ ἁπλοϊκοί, ἔμειναν κατάπληκτοι. Τοὺς ἤξεραν ὅτι αὐτοὶ ἦταν μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ».*

Ἡ πνευματικὰ μεταμορφωμένη ζωὴ κηρύττει χωρὶς νὰ μιλάει καὶ τὸ ἅγιο κήρυγμά της εἶναι τελείως ἀποστομωτικό. Ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ ἔβλεπαν τὰ ἔργα τῶν Ἀποστόλων καί *«οὐδὲν εἶχον ἀντειπεῖν»* (Πράξεων δ΄ 13-18) ἔτσι καὶ οἱ πολέμιοι τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας κλείνουν τὸ στόμα τους, ὅταν ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν εἶναι συνεπὴς στὴν Εὐαγγελικὴ διδασκαλία.

Οἱ ἀντικείμενοι ἀποστομώνονται:

α) Ὅταν στὸ θυσιαστήριο τῶν ὁλοκαυτωμάτων συντετριμμένοι καὶ ταπεινοὶ θυσιάσουμε τό *«Ἐγὼ καὶ ὅλα ὅσα συγκροτοῦν τὸ θέλημά μας»*, κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγο:

«Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» (Πρὸς Γαλάτες ε΄ 24).

Δηλαδή: *«Ἄλλωστε ὅσοι εἶναι τοῦ Χριστοῦ ἔχουν σταυρώσει τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτό τους μαζὶ μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες του».*

β) Ὅταν στὶς ἀφομοιωτικὲς δυνάμεις τοῦ κόσμου μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦμε σαφῶς καὶ διαρκῶς ἀντιτάσ-

σουμε τό *«μὴ συσχηματίζεσθε»*, δηλαδὴ δὲν ἔχουμε ἀλλοίωση καὶ φθορὰ τῆς πνευματικῆς ταυτότητός μας.

γ) Ὅταν βιώνουμε *«τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον»* (Πρὸς Ῥωμαίους ιβ΄ 2).

Αὐτὴ τὴν πνευματικὴ μεταμόρφωση μαρτυρεῖ στὴν κοινωνία ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων, ὥστε νὰ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ τοῦ ὁρατοῦ καὶ ἀόρατου κόσμου ὅπως ἀναφέρεται σ' ἕνα σχετικὸ τροπάριο.

«Τὴν ἐν σαρκὶ ζωήν, σοῦ κατεπλάγησαν, ἀγγέλων τάγματα, πῶς μετὰ σώματος, πρὸς ἀοράτους συμπλοκὰς ἐχώρισας πανεύφημε» (Ἀπολυτίκιον Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ).

Αὐτὴ τὴν ὑπαρξιακὴ μεταμόρφωση ἐνεργεῖ ὁ Κύριος σ' ὅσους θέλουν νὰ συμπορευθοῦν καὶ νὰ ζήσουν ἑνωμένοι μαζί Του *«νῦν καὶ ἀεί»*.

